

Sygn. akt II Ca 595/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSO Grzegorz Ślęzak SSR del. Przemysław Maciejewski
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa B. B.

przeciwko M. S.

o zapłatę kwoty 14.750 złotych

oraz

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko M. S.

o zapłatę 43.256 złotych

na skutek apelacji obu stron

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 15 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I C 312/13

1. z apelacji pozwanego zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powódki B. B. na rzecz pozwanego M. B. kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje;

2. oddala apelację powódki.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 595/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Bełchatowie zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powódki B. B. kwotę 5.212,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2012 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwa w pozostałym zakresie; zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami oraz nakazał pobrać od pozwanego M. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 261,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Nieruchomość stanowiąca własność B. B. położona w B. przy ul. (...), została sprzedana w drodze licytacji komorniczej pozwanemu M. S.. Sąd Rejonowy w Bełchatowie postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2010 r. udzielił M. S. przybicia, zaś postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 r. przysądził na rzecz M. S. własność nieruchomości.

Przed licytacją pozwany nie był wewnątrz budynku będącego przedmiotem licytacji; przejeżdżając obok niego widział, że drzwi do budynku są wyważone.

Powódka B. B. nie zabrała z tego domu swoich ruchomości. Po licytacji udała się do nabywcy nieruchomości M. S. i zwróciła się do niego o wydanie ruchomości, ale ten odmówił ich wydania.

Powódka złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i w toku postępowania przygotowawczego w obecności funkcjonariuszy policji odebrała część ruchomości.

Prowadzone postępowanie karne przeciwko M. S. zakończyło się umorzeniem z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu. Sąd Rejonowy w Bełchatowie uznał, że M. S. w okresie od 18.01.2011 r. do 24.05.2011 r. w B. woj. (...) przy ul. (...) przywłaszczył mienie ruchome znajdujące się na tej posesji w postaci: segmentu, fotela, wersalki, mebli kuchennych, lodówki, wersalki, segmentu pokojowego, ławy rozsuwanej, pralki automatycznej (...), kanapy rozkładanej, zgrzewarki do folii ze stołem, piecyka okrągłego na węgiel, regału, drewna opałowego, okien na szklarnię, cegieł z rozbiórki, pustaków, talerza satelitarnego bez dekodera, dużego obrazu z wizerunkiem Jezusa Chrystusa, telewizora marki (...), stolika pod telewizor, obrazka komunijnego, odzieży starej, magła elektrycznego, roweru typu damka, szlifierki dwutarczowej, skrzynki z narzędziami, odzieży starej i silnika elektrycznego w ten sposób, że odmówił ich wydania właścicielce B. B., to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 5.212 zł.

Wartość wszystkich rzeczy wskazanych w zarzucie postawionym M. S. w akcie oskarżenia wniesionym w sprawie II K 1545/11 wynosi 14.135 zł, zaś w czynnie przypisanym M. S. przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie w sprawie II K 1545/11 w postanowieniu z dnia 23 maja 2012 r. wynosi 5.212 zł.

Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługuje częściowo na uwzględnienie.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powódka wykazała, że pozwany w zawiniony sposób wyrządził w jej mieniu szkodę. Potwierdza to postanowienie Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1545/11, którym wprawdzie umorzono postępowanie karne wobec M. S. z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, lecz postanowieniem tym Sąd przypisał M. S. samo dokonanie czynu, przy czym tylko częściowo w stosunku do czynu zarzuconego M. S. w akcie oskarżenia. Sąd dokonał zmiany czynu i ograniczył zarzucany czyn do enumeratywnie wskazanych ruchomości o wartości nie mniejszej niż 5.212 zł. Sąd Rejonowy rozpoznający przedmiotowe postępowania powyższe ustalenie w pełni podziela i akceptuje. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy uznał, że powódka nie wykazała ani tego, że pozostałe wskazywane w obu pozwach ruchomości zostały przez pozwanego przywłaszczone, czy też zniszczone przez pozwanego M. S..

Ponadto powódka nie udowodniła jaka jest dokładnie wysokość szkody. W zakresie wartości ruchomości wymagana jest wiedza specjalna, zaś powódka oparła swoje ustalenia co do żądania kwoty 43.256 zł na własnych ustaleniach. Będąc reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazała w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Odnośnie samej kwestii pozostawienia ruchomości w budynku mieszkalnym Sąd Rejonowy odmówił wiary zeznaniom powódki, albowiem w jego ocenie zeznania są nielogiczne i godzą w zasady doświadczenia życiowego.

Skoro powódka złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa za niezrozumiałe należy uznać, że nie składała zawiadomienia co do wszystkich rzeczy tylko do części. Trzeba bowiem zauważyć, że ruchomości wskazane w pozwie z żądaniem zapłaty kwoty 43.256 zł nie były objęte postępowaniem karnym II K 1545/11. Takie postępowanie świadczy jedynie o eskalacji żądań powódki bez jakiegokolwiek udowodnienia ich zasadności. Nadto wypada wskazać, że jeżeli jej wszystkie ruchomości byłyby tak cenne to nie byłoby podstaw do prowadzenia przez wierzyciela egzekucji z nieruchomości, która to egzekucja jest kosztowniejsza niż egzekucja z ruchomości.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadnym było przyznanie powódce kwoty 5.212,00 zł jako odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez pozwanego M. S. powódce B. B..

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako nieuzasadnione.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i §2 k.c., zaś o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

W pozostałym zakresie o kosztach orzeczono na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazując pobranie od pozwanego opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa w kwocie 261,00 zł.

Pozwany zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt. 1 i 3 i zarzucając:

1/ naruszenie prawa materialnego w postaci art. 415 § 1 kc poprzez przyjęcie tezy, że pozwany w sposób zawiniony wyrządził powódce szkodę przywłaszczając mienie będące jej własnością;

2/ naruszenie art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego - w szczególności ustalenia, iż pozwany przywłaszczył bądź zniszczył przedmioty enumeratywnie wymienione w obu pozwach;

3/ naruszenie art. 100 kpc poprzez nieuwzględnienie żądania przez pozwanego zwrotu kosztów procesu przy uwzględnieniu powództwa zaledwie w niecałych 10%.

Wskazując na powyższe, wnosił o: zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w całości lub przy nieuwzględnieniu apelacji w tym zakresie stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu oraz o zasądzenie kosztów instancji odwoławczej.

Powódka zaskarżyła wyrok w części, oddalającej powództwo powódki o zasądzenie na jej rzecz kwoty 8 923 zł.

Zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że szkoda jaką wyrządził powódce powód wynosi 5 212 zł., w sytuacji w której, z opinii biegłego wprost wynikało, że szkoda ta wynosi 14 135 zł.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę wyroku w części zaskarżonej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dodatkowo kwoty 8 923 zł. z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: Apelacja pozwanego jest zasadna. Powódka w niniejszym procesie obowiązana była udowodnić, że pozwany wyrządził jej szkodę, która podlega naprawieniu. Przepis art. 6 k.c. stanowi bowiem, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Reguła ta została powtórzona w przepisie art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przytoczone regulacje prawne oznaczają, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na powódce.

Sąd I instancji swe ustalenia faktyczne będące podstawą wyrokowania oparł na prawomocnym orzeczeniu wydanym w tymże Sądzie w sprawie II k 1545/11.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można jednak zaakceptować ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Dzieje się tak dlatego, że Sąd Rejonowy zasądzając kwotę 5212,00 zł tytułem odszkodowania przypisał pozwanemu zabór ruchomości w postaci: segmentu, fotela, wersalki, mebli kuchennych, lodówki, wersalki, segmentu pokojowego, ławy rozsuwanej, pralki automatycznej (...), kanapy rozkładanej, zgrzewarki do folii ze stołem, piecyka okrągłego na węgiel, regału, drewna opałowego, okien na szklarnię, cegieł z rozbiórki, pustaków, talerza satelitarnego bez dekodera, dużego obrazu z wizerunkiem Jezusa Chrystusa, telewizora marki (...), stolika pod telewizor, obrazka komunijnego, odzieży starej, magła elektrycznego, roweru typu damka, szlifierki dwutarczowej, skrzynki z narzędziami, odzieży starej i silnika elektrycznego.

Uwadze Sądu I instancji uszło, że postępowanie w sprawie karnej zostało umorzone z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu pozwanego. Jak wynika z treści prawomocnego postanowienia Sądu orzekającego w sprawie karnej, to pozwany odmówił po wezwaniu przez powódkę wydania jej rzeczy. W aktach sprawy karnej znajduje się natomiast dokument, z treści którego wynika, że w obecności funkcjonariuszy policji w/w ruchomości powódka odebrała od pozwanego w dniu 24 maja 2011r. W uzasadnieniu sprawy karnej podkreślono, że skoro ostatecznie powódka odzyskała w/w ruchomości to nie odniosła żadnej szkody. Znikomą społeczną szkodliwość czynu pozwanego Sąd Rejonowy w sprawie II K 1545/11 upatrywał jedynie w zachowaniu pozwanego, kiedy to uniemożliwił powódce posiadania i korzystania z rzeczy, które to ostatecznie B. B. zabrała w dniu 24 maja 2011 r.

Skoro pozwany ruchomości, powódce ostatecznie zwrócił, to brak jest podstawy prawnej (art. 415 k.c.), która uzasadniałaby zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki ich równowartości. Pozwany w sprawie karnej przyznał, że spalił jeden połamany fotel i jeden niekompletny segment pokojowy. Podkreślić jednak trzeba, że czyn pozwanego miał miejsce już po dniu 24 maja 2011r. Skoro w/w meble powódka nie odebrała w dniu 24 maja 2011r., to należy domniemywać, że nie przedstawiały one żadnej wartości ekonomicznej.

Zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok w części uwzględniającej powództwo został przez Sąd I instancji wydany z obrazą art. 415 k.c. Dlatego i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zaskarżony wyrok w uwzględnieniu apelacji pozwanego zmienić i powództwo w całości oddalić.

Trafnie strona pozwana w apelacji zarzuca obrazę art. 100 k.p.c. twierdząc, że skoro powództwo zostało uwzględnione jedynie w części (ok. 10 %), to koszty procesu należało stosunkowo rozdzielić.

Ponieważ ostatecznie powództwo w uwzględnieniu apelacji pozwanego zostało w całości oddalone, to zasadnie apelujący domaga się zasądzenia kosztów procesu w całości – art. 98 k.p.c. Orzekając o kosztach procesu zasądzono od powódki na rzecz pozwanego za pierwszą instancję na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenie Min. Sprawiedl. z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych kwotę 2400,00 zł, zaś za II instancję na podstawie § 6 pkt 4 w/w rozporządzenia kwotę 600,00 zł tj. za obie instancje łącznie 3000,00 zł.

Apelacja powódki z przyczyn omówionych wyżej nie jest zasadna. Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy żądanie pozwu w tej części nie zostało udowodnione. W toku trwania postępowania dowodowego powódka nie wskazała dowodów, które potwierdziłyby jej twierdzenia. Oddalenie zatem przez Sąd Rejonowy powództwa w tym przypadku jest uzasadnione.

Dlatego i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację powódki oddalił.

Na oryginale właściwe podpisy